

ETT BREV OM LIDANDE

Jag vet inte du kan tro hur svårt jag har det när jag tänker på dig, att ha tålamod och samla alla mina krafter för att kunna skriva brev, ett brev som rör om i min själ, som ger ett virrvarr i mina tankar, en knuff in i en andningsförlamande förvirring, en väg in i ett lidande utan slut. Men så kommer en ny fläkt in i själen, mitt hjärta livas upp på nytt, jag blir klarvaken, och trots de heta tårarna på mina kinder, min sorg och det sår jag har i mitt inre, fattar jag mod och instinktivt beordrar jag min usla hand att skriva ett brev med en hälsning, att berätta för dig att jag känner stor saknad, att jag känner mig mycket eländig... Alltså, den kärlek till dig som brinner inom mig, får mig att inte tro på denna bittra verklighet, den för mig till en fantasi som inger hopp, det omöjliga blir möjligt, ger mig möjlighet att vara nära dig, att känna dig och förundras över din ofattbara och förtrollande skönhet. Vilken gränslös och utsökt värld som ryms i mitt huvud, som att jag skulle ha överskridit det normala tänkandets gräns, som att jag börjat flyga genom vansinniga idéer, din skugga följer mig i varje steg, din röst griper tag i min glädje genom hela kroppen, ditt ansikte finns inpräglad i rötterna på ett hjärta som är härjat av de omtumlande känslornas förtärande eld.

Jag är så långt från dig, men tro mig, mitt hjärta är helt förenat med ditt, mina drömmar har gjort dig odödlig, jag bevarar dig som en kärlekens ikon i vänskapens bo, intuitivt använder jag plötsligt ditt namn, inom mig sjuder underliga och obegripliga tankar om sund logik, jag lägger mig och sover men väntar mig inte att vakna i mitt hem utan bredvid dig, i den hemliga världen letar jag för att hitta ditt porträtt av guld, jag minns ditt bittra öde, jag gråter omåttligt och med mina tårar har jag skapat heta floder som till slut förenas och bildar en vulkanisk eld – den ideella kärleken.

Förlåt mig om jag tynger dig med onödigheter, men jag utgår från mig själv och ger mig själv företräde, och det hindrar mig slutligen inte att visa med förnuftets röst att jag är galen i dig.

Du har din rätt och vår bekantskap skulle kunnat vara bara en affär i böckerna, ett glömt förflutet, men förstå mig, jag har en djup övertygelse i mitt medvetande att inte längre leva kvar i tankar, att tända din lidande själ, att hela världen ska få veta att jag älskar dig i evighet, och att bara ett varmt ord från dig skulle göra mig lycklig och öppna vägen till en framtid i hälsa. Ändå, när det gäller vår bekantskap, är jag optimistisk, jag hoppas åtminstone att ha gett intryck av att vara en charmig kille, en vän av sanning och uppriktighet, av gott uppförande, av det goda, det kära och vackra.

Jag trodde att jag är dömd av Gud till att lida, att förstöras av absurda orsaker, att förneka min existens, att inte acceptera det mänskliga samhället, men nu har jag insett att mitt liv har en mening, att det är värt att leva när jag träffade dig, flickan som fånglade min varelse, delade mitt hjärta mitt itu, som slet min hjärna isär ...

Jag drar mig till minnes den första natten vi var tillsammans, en regnig natt med en doft av kärlek, en helig natt för oss båda, en natt som förenade våra själar. Å, mina tårar slutar inte att rinna! Så kom nästa dag, jag sade till dig att vi skulle vara tillsammans i fem dagar och glömma allt ont, och att jag skulle försöka göra dig lycklig. Och som jag tror, så blev det, åtminstone försökte jag räcka dig en räddande hand. Och allt detta för att jag då uppfattade dig som en del av mig själv, en hjärtevän, du fanns i mig och jag i dig, vi var en varelse med två själar, två liv.... Jag fann dig då du mådde dåligt, du fann mig när jag kände själslig tomhet, vi började älska varandra, vi började visa fram vår förmåga till liv. Men tiden gör sitt. Vi skildes så märkligt under en tid, en tid som moraliskt skadade mig svårt och tog bort min glädje.

Nu är jag tydligen så långt borta från dig, men jag är med dig, jag är lycklig över att vi lärt känna varandra, jag är stolt över dig, jag bevarar dig i hemlighet i mitt hjärta, sanslöst av kärlek. Jag bevarar dig där jag har skapat vårt paradiset, där den själsliga vakenhetens lagar skyddar oss, där vi är de lyckligaste i världen. Visst känner jag mig ledsen och upprörd över det enda foto jag har tillsammans med dig, för det gör ont i mig, tankarna sjuder i mitt huvud, jag får rysningar av sorgsenhet. Så kraftlös jag känner mig då jag tänker på hur jag lämnade dig ensam, i osäkra händer, i ett sällskap som inte begriper sig på dig, som snarar dig för att utnyttja dig ekonomiskt, som inte vill att du också ska få smaka på livet, åtnjuta dina moraliska, mänskliga, andliga och sociala rättigheter.

Tro mig, min älskade, så mycket tårfylld smärta jag känner inom mig, vilken svår anspänning skälvingarna i min varelse förorsakar mig, hur eländigt och bedrövligt jag lever, vilken järnhård smärta jag genomlider, vilken oro och plåga mitt sargade hjärta är fyllt av, hur smutsigt allt förefaller! Men varken jag eller du behöver förlora hoppet. Jag kommer en dag och klarar upp varje oönskad situation, jag kan inte glömma dig, dina ögon fulla av uppriktighet, dina änglalika händer, din röst full av livsvilja, ditt magiska och majestätiska sätt att röra dig.... Bara du väntar mig, väntar mig med framtidens blommor, med blommor som kastas på graven, jag kommer absolut. Jag kommer för du är min hemliga borg, där jag lever tryggt och utan fruktan, där jag finner tröst, räddning undan de vilda djävlarerna, och slutligen där jag finner det som bränner mig, den enda kärleken!

Även då jag var med dig, men också nu genom detta brev, ber jag om ditt samtycke till ett liv tillsammans, ber att du låter mig hjälpa dig, så jag kan befria en prövad själ, så vi kan leva som man och hustru, som kan ge sig åt varandra med kropp och själ, i lust och nöd, i hälsa och ohälsa, i ungdom och ålderdom.... Jag själv, för min del, vittnar om att du är den som kan göra mig lycklig, höja mina moraliska värden, styra mitt liv mot tryggheten och motivera min existens. För mig existerar inget mer förnämligt än du, du är mitt abstrakta mål, mitt liv efter döden, min högsta önskan....

Jag hoppas du förstår de svårigheter jag upplever och utan hänsyn till allt, ta emot mig väl då jag kommer, att du inte glömmer mig, att du tänker på mig, åtminstone någon gång. Jag kan inte utplåna dig ur mitt minne, och även om jag inte skulle kunna förenas med dig kommer jag aldrig att glömma dig, i mitt sinne kommer du att förbli symbolen för friheten och var du än är ska jag komma, för att få se dig några ögonblick, om du tillåter det.

Vad gäller din födelsedag, var inte ledsen över att jag uteblir. Jag skulle önska att vara där den där fantastiska och välsignade kvällen, men du vet att jag inte kan. Jag hoppas att vi en annan gång ska kunna fira din födelsedag på bästa sätt. Tro mig!

Hjärtliga hälsningar får du från mig och jag hoppas att vi träffas snart! Jag ber för dig och kysser ömt din hand från långt borta!

Onsdag efter midnatt
Tetova 1996

från albanska
Torsten Ullmar Qvick